

**Toespraak burgemeester Heijmans, 4 mei
2016, nationale dodenherdenking,
Weert**

"Als de vrijheid op de proef wordt gesteld moeten we haar steviger omarmen. Dat is niet altijd even makkelijk."

Dit zijn woorden van de Duits-Nederlandse schrijver en psychiater Hans Keilson, die zijn beide ouders in Auschwitz verloor.

Woorden die de inspiratie vormden voor het thema dat het Nationaal Comité 4 en 5 mei dit jaar heeft gekozen: *De vrijheid omarmd.*

Op 4 mei herdenken we de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog en van al het oorlogsgeweld daarna.

Want we staan er ook bij stil, dat sinds 1945, de wereld helaas nog géén dag vrij is geweest van oorlog.

Na de Tweede Wereldoorlog besloot de internationale gemeenschap om de inherente menselijke waardigheid en de fundamentele rechten van de mens, die in die oorlog zo gruwelijk met voeten werden getreden, vast te leggen in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Daarnaast kwamen er in de eerste jaren na de oorlog het Europese Verdrag van de

Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag. Stuk voor stuk belangrijke mijlpalen van onze beschaving. We hoeven maar een krant open te slaan om te zien dat deze verdragen niets aan belang hebben ingeboet.

Op dit moment zijn er 60 miljoen mensen op de vlucht voor geweld, vervolging en oorlog. Daarvan is 51% jonger dan achttien jaar. Het aantal mensen op de vlucht is sinds de Tweede Wereldoorlog voor het eerst weer meer dan 50 miljoen.

Dat vluchtelingen recht op bescherming hebben, is sinds de Tweede Wereldoorlog

steeds een vast uitgangspunt van onze samenleving geweest.

Door gebeurtenissen die zich ver van ons vandaan afspelen, worden wij vandaag indringend met het lot van vluchtelingen geconfronteerd. Voor de inwoners van Weert is die confrontatie heel direct. Wij hebben immers in ons midden een groot aantal vluchtelingen opgenomen.

Waar meelevens met het lot van vluchtelingen niet alleen meer een kwestie van woorden kan zijn, maar in daden moet worden omgezet, komt het uitgangspunt dat vluchtelingen recht op bescherming hebben soms onder druk te staan.

Het opnemen van vluchtelingen is immers niet eenvoudig en vergt offers. We moeten dan ook bereid zijn om te delen.

Komt ons dagelijkse luxe leventje in gevaar of is het geven juist meer dan het krijgen?

Uit een recent onderzoek blijkt dat 73 % van het Nederlandse volk bereid is om te delen en vluchtelingen op een menswaardige manier op te vangen.

Ik ben trots op het feit dat dus een grote meerderheid van de Nederlandse volk en dus ook Weertenaren bereid zijn om te delen en te helpen.

Laat u dus niets wijs maken dat vluchtelingen helpen gelijk staat met het helpen van terrorisme,

Laat u zich dus niets wijs maken dat de vluchtelingenstroom veroorzaakt wordt door de Islam,

Laat u zich niets wijs maken dat de vluchtelingen in Nederland het land gaan over nemen,

Laat u zich niets wijs maken dat we niet kunnen delen met de vluchtelingen die alleen op zoek zijn naar veiligheid.

De afgelopen week werd ik door vrijwilligers attent gemaakt op een menselijk drama in het AZC in Weert.

Een jonge Syrische moeder met vier kinderen van drie, twee, één en nul jaar dreigde uitgezet te worden naar Duitsland omdat ze daar per ongeluk haar vingerafdruk heeft gezet.

Terwijl haar broer die ook voor de kinderen zorgt wel in Nederland kan blijven. Volgens de regels handelt de IND rechtmatig maar volgens het hart is dit natuurlijk onmenselijk dat je een familie die door heel Europa heeft gereisd om veiligheid te zoeken nu uiteen wordt gescheurd vanwege een regeltje.

Gelukkig wordt deze familie door Weerter vrijwilligers geholpen en daar ben ik trots op!

Regels zijn regels, dat begrijp ik, maar zonder hart regels handhaven is gewoon onmenselijk! Laten we daarom de mensen die vandaag moeten vluchten voor oorlog opvangen en helpen waar het kan.

Ik begrijp dat zoveel nieuwe vluchtelingen voor sommige mensen angstig kan zijn. Die angst moeten we serieus nemen, maar we mogen er niet voor capituleren. We moeten die ombuigen in terechte zorgen, om daarna zo goed mogelijk voor elkaar op te kunnen komen en te zorgen.

We mogen immers nooit de waarden opgeven die uiteindelijk ook ons eigen vrijzijn mogelijk maken.

Het gaat om universele waarden, waarden die voor iedereen en altijd gelden. Het zijn onze morele kernwaarden.

De vrijheid die wij al zo lang genieten, mogen wij anderen dan ook niet onthouden. Het is diezelfde vrijheid die vluchtelingen in ons midden zoeken.

Vrijheid lijkt - zeker voor degenen die na de Tweede Wereldoorlog zijn geboren - een vanzelfsprekend iets. Dat is zij echter niet.

Wij gedenken vandaag al degenen die voor onze vrijheid hebben gestreden en daarvoor vaak met hun leven hebben betaald.

Daarbij gaat het zowel om de slachtoffers die vielen in de Tweede Wereldoorlog, als om landgenoten die in het meer nabije verleden omwille van de vrijheid offers brachten. Ik denk dan natuurlijk vooral aan de vredemissies waarbij ons land betrokken was.

Dat die vrijheid een met moeite verworven, kostbaar en vooral kwetsbaar geschenk is, daarvan moeten wij ons bewust zijn. Willen wij haar behouden, dan moeten we haar steeds opnieuw benoemen en vooral:

omarmen! Omarmen en stil staan bij hen die hun leven hebben gegeven voor onze vrijheid.

“Opdat wij nooit vergeten”

“Opdat wij nooit vergeten”